

Arrest

nr. 164 991 van 31 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 november 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. KARACA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 16 april 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19^{ter}) in, in functie van haar Belgische echtgenote.

1.2 Op 15 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 20 oktober 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5^{de} lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag v van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.04.2015 werd ingediend door:

Naam: C…)

Voorna(a)am(en): E…)

Nationaliteit: Turkse

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Rr: (…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van de inkomsten legt de referentiepersoon volgende documenten over: décompte mensuel définitif voor de maanden 12.2014 tot en met 05.2015 en een document van het ACV met manueel bedragen van de werkloosheid opgeschreven, die betrokkene als werkloosheid gekregen heeft.

De interimarbeid nam een aanvang op 07.10.2014. De inkomsten afkomstig uit deze arbeid zijn fluctuerend van aard, zodat er hier niet van stabiele inkomsten kan gesproken worden. De maandelijkse bedragen tijdens de voorgelegde periode schommelen tussen de 551,46 euro en 892,57 euro. Dit heeft uiteraard alles met de aard van de tewerkstelling te maken. Interimtewerkstelling is nu eenmaal slechts van tijdelijke aard, vaak wordt er met dag- en weekcontracten gewerkt, als werknemer heeft men geen enkele garantie op tewerkstelling, deze kan van vandaag op morgen worden beëindigd. Vandaar dat het inkomen uit deze interimarbeid niet in aanmerking kan worden genomen.

Gezien niet kan geïdentificeerd worden wie op het document van het ACV de bedragen van de werkloosheidsuitkering heeft toegevoegd, kan dit attest niet weerhouden worden als geldig bewijsdocument van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Bij gebrek aan objectieve informatie over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon kan er niet toe besloten worden dat aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter is voldaan. De behoeftenanalyse is in deze overbodig omdat niets van wat is voorgelegd in aanmerking kan worden genomen om de bestaansmiddelen te beoordelen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt (…)

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij met verwijzing naar artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing.

2.2 Artikel 39/79, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

(…)

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;”

Gelet op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een beslissing is in de zin van voormeld artikel 39/79, § 1, tweede lid, 8° en een annulatieberoep ingediend tegen zulke beslissing van rechtswege schorsend is, heeft de verzoekende partij er geen belang bij nogmaals specifiek de schorsing te vorderen en is de vordering tot schorsing zodoende onontvankelijk. Ook de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, het bevel om het grondgebied te verlaten, is blijkens het bepaalde in voormeld artikel 39/79, § 1, eerste lid van rechtswege geschorst.

De exceptie van de verwerende partij kan worden bijgetreden. De vordering tot schorsing is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Schending van art.3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht .

Verwerende partij stelt dat mevrouw K(...) Y(...), zijnde de echtgenote van verzoeker, niet beschikt over STABIELE en REGELMATIGE bestaansmiddelen.

Gezien interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn, zouden er slechts inkomsten van fluctuerend van aard zijn zodat er hier niet van stabiele inkomsten kan worden gesproken en wordt deze inkomsten uit deze interimarbeid niet in aanmerking genomen. Eveneens worden de inkomsten gegenereerd uit werkloosheidsuitkering, en geattesteerd op een document van ACV niet als geldig bewijsdocument weerhouden daar de bedragen van de werkloosheidsuitkering manueel geschreven zijn.

Gezien verwerende partij ten onrechte stelt dat de partner van verzoeker die verzoeker wenst te vervoegen, niet het bewijs levert dat zij beschikt over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Gezien de bestaansmiddelen van de partner van verzoeker zeker als toereikend en voldoende dienen beschouwd te worden, gelet op het feit dat ze minstens 120 % van het leefloon bedragen.

De partner van verzoeker doet interimwerk.

Ten onrechte wijst verwerende partij de aanvraag van verzoeker af.

De Belgische echtgenote van verzoeker heeft een maandelijkse afrekening van haar werkloosheidsuitkering laten attesteren door ACV voor de maanden 10.2014 tot en met 05.2015. Er wordt thans een nieuw document dd. 20.10.2015 van 01.2015 tot en met 09.2015. Ook de rekeninguittreksels waarop deze inkomsten worden gestort door ACV aan de partner van verzoeker worden bijgebracht waarop de vernoemde bedragen overeenstemmen met de door de dossierbehandelaar bij de ACV manueel aangebrachte bedragen van uitkeringen.

Verzoeker heeft eveneens de loonfiches/maandelijkse afrekeningen bijgebracht. Thans brengt verzoeker alsook de individuele rekening van zijn partner via Interimarbeid bij waaruit toch afdoende blijkt dat de partner van verzoeker al sedert de start van het interimarbeid onafgebroken werkt en over voldoende stabiele en regelmatige inkomsten beschikt om in hun eigen onderhoud te voorzien.

Het enkele feit dat de referentiepersoon is tewerkgesteld via interimwerk, is niet voldoende om de aanvraag tot gezinshereniging af te wijzen.

Verwerende partij brengt de voorgelegde loonfiches en attesten en uitleg in verband met haar werkloosheidsuitkering en inkomsten uit interimarbeid :

“Interimtewerkstelling is nu eenmaal slechts van tijdelijke aard, vaak wordt er met dag- en weekcontracten gewerkt, als werknemer heeft men geen enkele garantie op tewerkstelling, deze kan van vandaag op morgen worden beëindigd. Vandaar dat het inkomen uit deze interimarbeid niet aanmerkingen kan worden genomen”

De begrippen “stabiel”, “toereikend” en “regelmatig” sluiten niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn.

(zie Rvv nr. 132 659 van 31 oktober 2014)

Verzoeker brengt loonfiches en attesten waaruit duidelijk worden afgeleid dat de bestaansmiddelen wel degelijk STABIEL en REGELMATIG zijn.

De toereikendheid van de bestaansmiddelen kunnen niet betwist worden door verwerende partij. In bijlage worden ook rekeninguittreksels en loonbrieven bijgebracht waaruit onomstotelijk blijkt dat de er voldoende stabiele en toereikende bestaansmiddelen worden gegenereerd.

Het bedrag is hoger dan het wettelijke referentiebedrag! Er diende dan ook geen verder onderzoek te geschieden naar de hoogte van het bedrag van de bestaansmiddelen conform de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof in haar uitspraak van 26 september 2013, nr. 121/2013. Het feit dat er inkomen wordt gegenereerd via interim-arbeid doet hieraan geen afbreuk. Verder is de wettelijke referentiebedrag 120% te hoog en strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest Chakroen, 4 maart 2010, nr. C 578/08).

Zelfs indien niet het geval zou zijn, quod certe non, dan diende er bovendien een behoeftenanalyse te gebeuren welk is niet gebeurd.

In ieder geval, cliënten vallen niet ten laste van de overheid wat aldus zonder enig discussie aantoont dat de beroepsinkomsten/bestaansmiddelen deze stabiel, toereikend en regelmatig is.

Dat op geen enkele wijze kan aangetoond worden dat verzoeker de intentie heeft om ten laste van de staat te vallen.

Er wordt dan ook voldaan aan de voorwaarden van stabiel en regelmatig.

Indien verzoeker ten laste zou vallen van de sociale bijstand, dan heeft verwerende partij de mogelijkheid om conform art. 42 quater van de Vreemdelingenwet om het verblijf van verzoeker te beëindigen indien hij een onredelijke belasting vormt voor de sociale bijstand.

(Rvv nr. 132 659 van 31 oktober 2014)

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

(...)

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij heeft niet gevraagd naar een actualisatie van de informatie of geherattesteerde documenten inzake de bestaansmiddelen.

Bovendien heeft verzoeker zelf ook een deeltijdse betrekking gevonden als chauffeur. De arbeidsovereenkomst dd. 10.11.2015 wordt hiervan bijgebracht.

De staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

(...)

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid.

Er wordt onzorgvuldig gemotiveerd dat de echtgenote van verzoeker niet beschikt over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

DVZ schendt door deze onzorgvuldige motivering het zorgvuldigheidsbeginsel en haar beslissing is dan ook niet redelijk te verantwoorden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende:

“Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

De drie middelen zullen samen worden behandeld, gelet op de samenhang van de juridische en feitelijke toelichtingen ervan.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de determinerende juridische en feitelijke motieven op een eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen. Er wordt met verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet op een duidelijke wijze aangegeven waarom het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd en er wordt met verwijzing naar artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet op een duidelijke wijze aangegeven waarom verzoeker bevolen wordt het grondgebied te verlaten.

Uit de in het verzoekschrift geuite kritiek blijkt overigens dat verzoeker die determinerende motieven genoegzaam kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen”. (RvV, 29 maart 2012, nr. 78 303)

Artikel 40ter, lid 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...) (eigen onderlijning)

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld: (...)

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat voormelde overwegingen die steun vinden in het administratief dossier kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar een document d.d. 20 oktober 2015 en naar rekeningtittreksels waarvan hij een kopie voegt bij zijn verzoekschrift, dient te worden opgemerkt dat uit

het administratief dossier blijkt dat die stukken niet werden voorgelegd in het kader van de aanvraag en vooraleer de thans bestreden beslissing werd genomen. Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat die stukken pas per e-mail d.d. 1 november 2015 van de raadsman van verzoeker werden overgemaakt.

Er moet dienaangaande worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het tot standkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de nieuwe overtuigingsstukken die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd. (zie: RvS, 1 september 1999, nr. 81.172; RvS, 19 november 2002, nr. 112.681) 6

Behoudens het feit dat arresten van de Raad gelet op de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben, dient te worden opgemerkt dat verzoeker nalaat aan te tonen zich in dezelfde situatie te bevinden als deze waarvan sprake in het arrest d.d. 31 oktober 2014 (nr. 132.659), waar sprake was van opeenvolgende arbeidsovereenkomsten voor bepaalde duur en voor een voltijdse tewerkstelling.

In casu, is er evenwel sprake van interimarbeid waarvan de inkomsten fluctueren en dit omwille van de duur van de tewerkstelling.

Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op voormeld arrest van de Raad.

Zoals uit voormelde overwegingen uit de bestreden beslissing blijkt, wordt in die beslissing als dusdanig geenszins verwezen naar het referentiebedrag en gesteld dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zouden zijn. In de beslissing wordt wel gesteld dat de inkomsten van de referentiepersoon uit interimarbeid niet stabiel zijn en dat de bedragen van de werkloosheidsuitkering handgeschreven werden vermeld op het voorgelegde document zodat niet kan geïdentificeerd worden wie die bedragen heeft vermeld zodat dit document geen geldig bewijsdocument vormt van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Om die reden, faalt het betoog van verzoeker omtrent de hoogte van het bedrag van de bestaansmiddelen, het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof en het arrest Chakroun van het Hof van Justitie.

In de bestreden beslissing worden tevens de redenen aangegeven waarom er geen behoeftenanalyse werd uitgevoerd. Verzoeker laat die overweging onbesproken in zijn verzoekschrift en toont niet aan dat dit kennelijk foutief of onredelijk zou zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij thans zelf een deeltijdse betrekking heeft gevonden als chauffeur en hiervoor verwijst naar een arbeidsovereenkomst d.d. 10 november 2015, dient niet alleen te worden opgemerkt dat die overeenkomst dateert van na de bestreden beslissing zodat verzoeker er zich niet dienstig op kan beroepen, doch ook dat de Raad van State in zijn arrest d.d. 20 oktober 2015 (nr. 232.612) op een duidelijke wijze heeft geoordeeld dat in het kader van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Belgische onderdaan enkel rekening mag worden gehouden met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en niet met de inkomsten van de vreemdeling/aanvrager.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening heeft gehouden, noch dat zij die niet correct heeft beoordeeld. Verzoeker toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het eerste middel, het tweede middel en het derde middel zijn ongegrond.”

3.3 Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Het tweede lid van voormeld artikel 40ter luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- (...).”

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en meer bepaald steunt op het feit dat de gemachtigde oordeelde, enerzijds dat het neergelegde attest van het ACV *niet* kan weerhouden worden als geldig bewijsdocument van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon – de Belgische echtgenote van de verzoekende partij –, gezien niet kan geïdentificeerd worden wie op het document van het ACV de bedragen van de werkloosheidsuitkering heeft toegevoegd, en anderzijds dat het inkomen uit interimarbeid niet in aanmerking kan worden genomen, gezien de inkomsten afkomstig uit deze arbeid fluctuerend van aard zijn, zodat er hier niet van stabiele inkomsten kan gesproken worden, dat dit uiteraard alles met de aard van de tewerkstelling te maken heeft, dat interimtewerkstelling nu eenmaal slechts van tijdelijke aard is, dat vaak met dag- en weekcontracten wordt gewerkt en dat men als werknemer geen enkele garantie op tewerkstelling heeft en deze van vandaag op morgen kan worden beëindigd. Vervolgens oordeelt de gemachtigde dat de behoefteanalyse overbodig is, omdat niets van wat is voorgelegd in aanmerking kan worden genomen om de bestaansmiddelen te beoordelen.

Met betrekking tot het door de verzoekende partij neergelegde document aangaande de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat op het *“Attest betalingen werkloosheid”* van 8 juni 2015 inderdaad, zoals wordt aangegeven in de bestreden bijlage 20, de bedragen die de betrokkene *“als werkloosheid”* gekregen heeft, manueel zijn opgeschreven. De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar een nieuw document van 20 oktober 2015 en naar *“rekeninguittreksels waarop deze inkomsten worden gestort door ACV”* aan de referentiepersoon en waarop de vernoemde bedragen overeenstemmen met de door de dossierbehandelaar bij de ACV manueel aangebrachte bedragen van uitkeringen. Met dit betoog kan de verzoekende partij echter niet aannemelijk maken dat de beoordeling van de gemachtigde aangaande het in het kader van de aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) neergelegde document onzorgvuldig, onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. De

stukken waarnaar de verzoekende partij thans in haar verzoekschrift verwijst, werden immers slechts voor het eerst voorgelegd aan de gemachtigde na het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 15 september 2015: de verzoekende partij erkent in haar verzoekschrift zelf dat het voor het eerst bij het verzoekschrift gevoegde document van 20 oktober 2015 nieuw is en de (opnieuw) bij het verzoekschrift gevoegde rekeninguittreksels werden blijkens het administratief dossier voor het eerst aan de gemachtigde ter kennis gebracht middels een e-mail van 1 november 2015 van de advocaat van de verzoekende partij. Zodoende kon de gemachtigde met deze documenten geen rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en kan de verzoekende partij zich niet steunen op de informatie die blijkt uit deze documenten om een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aan te tonen. Tevens benadrukt de Raad dat het ook niet aan hem als annulatierechter is om deze nieuwe stukken in de plaats van de gemachtigde te beoordelen. Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk met betrekking tot het onderdeel van de motivering aangaande de werkloosheidsuitkeringen van de referentiepersoon. Aan dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt dan ook geen afbreuk gedaan. Deze motivering kan echter op zichzelf niet volstaan om de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te schragen, daar de verzoekende partij ook andere bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon heeft voorgelegd en de gemachtigde ook deze andere bewijzen bij zijn beoordeling diende te betrekken en daadwerkelijk heeft betrokken.

Met betrekking tot het onderdeel van de motivering aangaande deze andere bewijzen, met name documenten met betrekking tot de inkomsten uit interimarbeid van de referentiepersoon, stelt de verzoekende partij dat het enkele feit dat de referentiepersoon is tewerkgesteld via interimwerk niet voldoende is om de aanvraag tot gezinshereniging af te wijzen, en dat de begrippen 'stabiel', 'toereikend' en 'regelmatig' niet uitsluiten dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde de volgende redenen opgeeft om de inkomsten uit "deze interimarbeid" niet in aanmerking te nemen: *"De interimarbeid nam een aanvang op 07.10.2014. De inkomsten afkomstig uit deze arbeid zijn fluctuerend van aard, zodat er hier niet van stabiele inkomsten kan gesproken worden. De maandelijkse bedragen tijdens de voorgelegde periode schommelen tussen de 551,46 euro en 892,57 euro. Dit heeft uiteraard alles met de aard van de tewerkstelling te maken. Interimtewerkstelling is nu eenmaal slechts van tijdelijke aard, vaak wordt er met dag- en weekcontracten gewerkt, als werknemer heeft men geen enkele garantie op tewerkstelling, deze kan van vandaag op morgen worden beëindigd"*. Uit de door de gemachtigde gebruikte bewoordingen, in het bijzonder de (vast)stellingen dat het feit dat de maandelijkse bedragen schommelen tussen de opgegeven bedragen *"uiteraard alles met de aard van de tewerkstelling te maken (heeft)"* en dat *"(i)nterimtewerkstelling (...) nu eenmaal slechts van tijdelijke aard (is)"*, en de algemene niet-geconcretiseerde stellingen dat er *"vaak met dag- en weekcontracten (wordt) gewerkt"*, dat men *"als werknemer (...) geen enkele garantie op tewerkstelling (heeft)"* en *"deze (...) van vandaag op morgen (kan) worden beëindigd"*, kan afgeleid worden dat de gemachtigde aanneemt dat interimarbeid door zijn aard niet in aanmerking komt om stabiele en regelmatige inkomsten te genereren. Uit artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet kan echter niet worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst de bestaansmiddelen moeten worden aangetoond. Deze bepaling stelt enkel dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn. De gemachtigde houdt bij de beoordeling van de bestaansmiddelen weliswaar rekening met hun aard en regelmatigheid, maar – zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook aangeeft – sluiten de begrippen 'stabiel', 'toereikend' en 'regelmatig' niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een interimtewerkstelling (naargelang de omstandigheden) wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. In de mate dat het betrokken onderdeel van de motivering zo dient te worden begrepen als dat de gemachtigde de *in casu* voorgelegde inkomsten uit interimarbeid reeds niet in aanmerking neemt, louter omwille van de aard van de tewerkstelling (zijnde interimtewerkstelling), kan een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

In de mate dat de betrokken motivering toch in enige mate zou kunnen begrepen worden als dat de gemachtigde de interimarbeid van de referentiepersoon niet in aanmerking neemt omwille van concrete elementen met betrekking tot de concrete interimarbeid die zouden blijken uit de *in casu* voorgelegde documenten aangaande deze interimarbeid, dient erop gewezen te worden dat de Raad niet in de mogelijkheid is na te gaan of de gemachtigde bij de beoordeling van deze documenten onzorgvuldig is geweest of dat in dit verband de materiële motiveringsplicht werd geschonden. Er dient immers te

worden vastgesteld dat de “*décompte mensuel définitif voor de maanden 12.2014 tot en met 05.2015*” waarnaar de bestreden bijlage 20 verwijst, zich niet in het administratief dossier bevindt. In een e-mail van 23 juni 2015 van de gemeente Machelen aan de gemachtigde wordt weliswaar vermeld dat onder meer inkomstenbewijzen werden bijgevoegd, maar de betrokken bijlage bevindt zich niet in het administratief dossier. Bij de voormelde e-mail van 1 november 2015 voegt de advocaat van de verzoekende partij de “*décompte mensuel définitif*” voor de periode van 1 mei tot 18 september 2015 en ook een “*individuele rekening per jaar*” die dateert van 21 oktober 2015, maar niet alleen werden deze documenten slechts overgemaakt nadat de bestreden beslissing reeds genomen was, zodat het niet deze documenten kunnen zijn geweest waarop de gemachtigde zich bij het nemen van zijn beslissing heeft gestoeld, maar bovendien verwijst de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden naar een eerdere periode, waarbij slechts de maand mei 2015 overlapt met de periode waarop de op 1 november 2015 overgemaakte documenten betrekking hebben. Gezien de Raad aldus geenszins beschikt over de documenten waarop de gemachtigde zich bij de beoordeling van de inkomsten uit interimarbeid van de referentiepersoon heeft gestoeld, is het voor hem onmogelijk na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die zorgvuldig en correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen, en of het enkele feit dat de referentiepersoon is tewerkgesteld via interimwerk *in casu*, rekening houdend met de concrete omstandigheden, voldoende is om de aanvraag tot gezinshereniging af te wijzen. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt de verwerende partij de wettigheidscontrole op haar beslissing – in de mate dat het betrokken onderdeel van de motivering in de hoger aangegeven zin dient te worden begrepen – onmogelijk (cf. RvS 1 oktober 2001, nr. 99.323; RvS 16 december 1998, nr. 77.657; RvS 17 februari 1998, nr. 71.867; RvS 9 oktober 1997, nr. 68.784) en dient de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden om deze reden te worden vernietigd.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij aangaande de inkomsten uit arbeid dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat zij zich in dezelfde situatie bevindt als deze waarvan sprake is in het arrest van de Raad waarnaar zij in haar verzoekschrift verwijst, waar sprake was van opeenvolgende arbeidsovereenkomsten voor bepaalde duur en voor een voltijdse tewerkstelling. Zij stelt dat er *in casu* evenwel sprake is van interimarbeid waarvan de inkomsten fluctueren en dit omwille van de duur van de tewerkstelling. De Raad benadrukt vooreerst nogmaals dat de gemachtigde zich voornamelijk in algemene niet-geconcretiseerde termen uitspreekt over interimtewerkstelling *an sich*, zodat het betoog van de verwerende partij aangaande de concrete situatie van de verzoekende partij in deze mate niet ter zake doet. In de mate dat de gemachtigde met zijn verwijzing naar het fluctueren van de inkomsten en de concrete bedragen toch kan geacht worden een concrete beoordeling te hebben doorgevoerd, heeft de Raad vastgesteld dat hij zijn wettigheidscontrole over deze concrete beoordeling niet kan uitoefenen, gelet op het ontbreken van de relevante documenten in het administratief dossier. Bovendien dient er in dit verband nog op gewezen te worden dat de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen, niet heeft gesteld dat sprake is van interimarbeid waarvan de inkomsten fluctueren omwille van de duur van de tewerkstelling, maar wel omwille van de aard van de tewerkstelling. Met haar betoog kan de verwerende partij geen afbreuk doen aan hetgeen de Raad hoger heeft vastgesteld.

Ten overvloede merkt de Raad met betrekking tot de motivering aangaande het inkomen uit interimarbeid nog op dat de gemachtigde, na te hebben aangegeven dat zulke inkomsten niet stabiel zijn, besluit dat dit inkomen “*niet in aanmerking kan worden genomen*”. De Raad wijst er echter op dat artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet enerzijds aangeeft dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen “*rekening (wordt) gehouden*” met hun aard en regelmatigheid (1°) en anderzijds een aantal bestaansmiddelen aangeeft die niet (2°) of slechts onder bepaalde voorwaarden (3°) “*in aanmerking (worden) genomen*”. Uit de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt echter niet dat de gemachtigde het inkomen uit interimarbeid beschouwt als bestaansmiddelen die vallen onder voormeld artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° of 3°.

Zoals hoger reeds aangegeven, bevat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ook een motivering aangaande de behoefteanalyse (waarvan sprake in artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet). Gezien de gemachtigde echter heeft geoordeeld dat deze *in casu* overbodig is, omdat niets van wat is voorgelegd in aanmerking kan worden genomen om de bestaansmiddelen te beoordelen, en de motivering met betrekking tot het niet in aanmerking nemen van de inkomsten uit interimarbeid dient te worden vernietigd, kan ook de motivering aangaande de

behoefteanalyse hoe dan ook niet langer overeenind blijven. Op het betoog van de partijen aangaande de behoefteanalyse dient dan ook niet verder te worden ingegaan.

3.4 De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, enerzijds omdat het eerste middel in de aangegeven mate gegrond is, waardoor de overige aangevoerde schendingen in het kader van het eerste middel en van het tweede en derde middel geen verder onderzoek behoeven, en anderzijds omdat de Raad in de aangegeven zin zijn wettigheidscontrole niet kan uitvoeren.

3.5 Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE